

MARCA COMUNITARĂ

Masterand Daniela MARIN
Universitatea „DANUBIUS” din Galați

Abstract: *The CTM's main features are the following:*

- *unitary character - the rights conferred by the CTM registration will be identical in all the European Union ("EU") member states (the depiction of the mark, the service and goods covered).*
- *coexistence with the national marks — a CTM can be registered and protected irrespective of whether the right holder has already filed or registered the same mark or not with a national office.*
- *extension of the CTM- the CTM (applications or registrations) will automatically extend to the territory of the new EU members, without being necessary to fulfill any further formalities or to pay additional fees.*
- *seniority - if the owner of a national registration files the same mark again at the OHIM, he can claim the seniority of that national mark, allowing to further abandon the national mark while maintaining the earlier rights.*
- *conversion - the mark holder may require the conversion of its CTM in national mark in case its CTM application was refused, withdrawn or the registration is revoked or cancelled in one or more countries.*

1. Introducere

Marca a devenit un factor cheie în comerțul internațional, fiind un element esențial al dezvoltării clientelei întreprinderii. De-a lungul anilor, odată cu dezvoltarea comerțului mondial și a schimburilor internaționale, importanța economică a mărcii a crescut. Conform unui studiu efectuat de Interbrand în anul 2005, cele mai valoroase branduri sunt Coca Cola cu o valoare de 56.046 milioane de Euro, Microsoft cu o valoare de 49.751 milioane de Euro și IBM estimat la o valoare de 44.302 milioane de Euro¹.

Principala modalitate de dobândire a dreptului asupra unei mărci este prin înregistrarea acesteia la oficiul competent, dreptul consolidându-se prin folosire.

În prezent, în funcție de interesele lor economice, titularii de drepturi de marcă pot opta între trei variante de înregistrare, respectiv înregistrare națională în fiecare stat dorit, înregistrarea internațională pe calea **Aranjamentului de la Madrid** (ratificat de România prin Decretul nr. 1176/1968) sau a Protocolului referitor la Aranjamentul de la Madrid (ratificat de România prin Legea nr. 5/1998) sau înregistrarea prin sistemul mărcii comunitare la nivelul statelor membre ale Comunității Europene. Acest din urmă sistem reprezintă subiectul de analiză al prezentei lucrări și va fi dezvoltat în cele ce urmează sub diverse aspecte pornind de la înregistrare până la studii de caz.

Uniunea Europeană este rezultatul unui proces de cooperare și integrare care a început în anul 1951, având ca nucleu șase țări europene: Belgia, Germania, Franța, Italia, Luxemburg și Olanda. După jumătate de veac și câteva valuri de aderare, Uniunea Europeană are astăzi 27 de state membre și se pregătește pentru cea de-a șaptea extindere. De-a lungul anilor, Uniunea Europeană a devenit o organizație care își propune crearea unui spațiu european unit din punct de vedere economic, politic, social, cultural păstrând, în același timp, valorile și identitatea națională a statelor componente.

Astfel, s-a realizat un pas important când, în Decembrie 1993, Consiliul Uniunii Europene a adoptat *Regulamentul privind Marca Comunitară* ("Community trade mark") și a înființat oficiul care să gestioneze această marcă, Oficiul pentru Armonizarea Pieței Interne.

¹ Guttman, Estella, *Înregistrarea cererilor străine în România pe cale internațională*, în *Curs de proprietate industrială - Mărci și indicații geografice*, OSIM, 2005.

Din 1 Decembrie 1993, libertatea de mișcare a bunurilor, persoanelor, serviciilor și capitalurilor în spațiul comunitar a dat o dimensiune europeană planurilor de afaceri și, în special politicilor de administrare a mărcilor, a unui număr tot mai mare de întreprinzători.

Odată cu mărirea numărului de state membre ale Uniunii Europene, au dispărut o serie de obstacole în libera circulație a mărfurilor și serviciilor; în acest fel, s-a considerat necesară, printre altele, și realizarea unui sistem de protecție a titularilor de drepturi de proprietate industrială, în speță a titularilor de mărci de fabrică și de comerț.

2. Principalele avantaje și dezavantaje ale sistemului comunitar

Marca comunitară a apărut ca o consecință firească a dezvoltării economice, un instrument ideal venit să acopere o piață de peste 400 milioane de consumatori.

Marca comunitară se înregistrează pentru zece ani cu posibilitate de reînnoire la infinit. Se poate însă înregistra, cesiona sau anula numai cu privire la întreg teritoriul comunitar. Este guvernată de legi similare cu cele naționale ale statelor membre, astfel solicitanții se vor simți pe teritoriul sigur, cunoscut.

De asemenea, marca comunitară conferă marele avantaj de a oferi protecție printr-o singură procedură de înregistrare, în fața unui singur oficiu, având un singur dosar. Astfel, printr-o singură procedură, titularii vor obține protecție în 27 de state.

În situația procedurii pe cale națională, se va obține protecție doar pe teritoriul acelei țări. Și din acest punct de vedere sistemul mărcii comunitare este mai avantajos, fiind o procedură simplificată și, în mare, mai avantajoasă din punct de vedere financiar.

Astfel, putem spune că în sistemul mărcii comunitare este: (i) o singură cerere, (ii) o singură limbă de depozit, (iii) un singur oficiu receptor și (iv) un singur dosar de administrat. Ca o consecință directă costurile sunt mult mai reduse și clare fiind stabilite numai într-o singură monedă de referință, respectiv Euro. Astfel, de exemplu, pentru depunerea unei cereri de marcă comunitară în 3 clase (indiferent de felul mărcii: verbală, combinată etc.) taxa este de 975 de Euro iar taxa de înregistrare în valoare de 1.100 Euro se va achita numai în momentul în care marca nu va mai întâlni nici un obstacol la înregistrarea sa.

De asemenea, data de depozit a unei mărci comunitare este recunoscută ca fiind data de prioritate atât pentru depozitul național cât și pentru cele internaționale.

Un alt beneficiu al înregistrării unei mărci comunitare este faptul că folosirea mărcii într-un singur stat va împiedica anularea sa (decăderea din drepturi) pentru nefolosire nejustificată timp de 5 ani. Astfel, în cazul în care titularul folosește marca comunitară în mod efectiv și serios doar într-un singur stat al Uniunii Europene, această folosire va fi suficientă ca să împiedice decăderea din drepturi pentru nefolosire. Folosirea în fiecare stat membru al Uniunii nu este necesară, în cazul înregistrării pe cale internațională acest beneficiu nu există.

De la 1 Octombrie 2004, Uniunea Europeană a ratificat **Protocolul de la Madrid**, astfel că titularii de marcă au alte două opțiuni, respectiv: să desemneze Uniunea Europeană într-o cerere de marcă internațională sau să depună o cerere de marcă internațională prin **OHIM** ca oficiu de origine, bazându-se pe o cerere de marcă comunitară sau pe o marcă comunitară înregistrată. Deci, într-o cerere de marcă internațională se poate desemna OHIM astfel încât, în locul mărcilor naționale individuale în fiecare stat membru al Uniunii, solicitantul poate obține o marcă comunitară ca parte din cererea sa de marcă internațională.

Deși marca comunitară este mai atractivă și mai ieftină decât mărcile naționale, totuși aceasta implică ulterior costuri mai mari pentru cei care au pătruns deja în acest sistem și trebuie să își apere drepturile față de nou veniți, cât și o vigilență sporită pe piață. De exemplu, este cunoscut faptul că mărcile cunoscute sunt cele mai atacate și, deci, se vor depune multe cereri de marcă comunitară identică sau similară; în acest caz, titularul mărcii notorii va trebui să depună multe opoziții.

3. Caractere și principii

Un set de principii și reguli guvernează procedura mărcii comunitare, toate fiind menite să faciliteze aplicarea și să asigure consistența acestui sistem.

3.1. Caracterul unitar

Caracterul unitar al mărcii comunitare poate fi analizat din două perspective, și anume (i) din perspectiva înregistrării unei noi mărci comunitare cât și (ii) din perspectiva extinderii Uniunii Europene.

Așa cum am menționat, după publicarea mărcii, persoanele interesate pot depune opoziții la înregistrarea respectivei mărci. În cazul în care o marcă este refuzată total sau parțial într-o anumită țară, aceasta va fi refuzată sau limitată în toate statele deoarece, în baza caracterului unitar, marca va fi înregistrată și protejată în toate statele Uniunii Europene în aceeași formă și pentru aceleași bunuri și/sau servicii. Cu alte cuvinte, întinderea protecției va fi aceeași în toate statele membre.

Desigur, se poate ca marca respectivă să fie limitată parțial în mai multe state iar, aceste limitări cumulate să conducă la refuzarea în totalitate a mărcii.

Deoarece Uniunea Europeană are un caracter dinamic, noi țări devenind membre ale acestei Uniuni, s-a pus întrebarea ce se va întâmpla cu mărcile comunitare deja înregistrate: rămân limitate la teritoriile pentru care au fost înregistrate și protejate inițial sau devin mărci comunitare în adevăratul sens, urmând calea extinderii automate?

Rămânând la principiul unității în care întinderea protecției este aceeași în toate statele membre, tot astfel și mărcile comunitare se întind automat, odată cu extinderea Uniunii, fără să implice formalități sau costuri suplimentare din partea titularului respectivelor drepturi. Prin tratatele de aderare s-a stabilit ca mărcile comunitare anterior înregistrate să își extindă în mod automat efectele în toate noile state care aderă la Uniune.

O cerere de marcă comunitară și o marcă comunitară sunt protejate pe întreg teritoriul Uniunii Europene ca un întreg. Cererea de marcă și marcă înregistrată se extind automat și unitar în toate cele 27 de state membre ale Uniunii Europene. Nu este posibilă limitarea protecției din punct de vedere geografic cu privire la un anumit stat sau state. Mai mult decât atât, este o singură procedură de înregistrare, care este centralizată și se desfășoară la un singur oficiu, OHIM. Nu este necesară derularea nici unei proceduri în fața oficiilor naționale.

Ca o consecință directă, o anulare, o decădere din drepturi, un refuz de înregistrare sau o pierdere de drept prin neplata taxelor de menținere în vigoare a unei mărci comunitare se va răsfrânge asupra întregii mărci, în toată Uniunea, în cele din urmă, marcă comunitară reprezintă un singur bun. Astfel, ea poate fi cesionată numai pentru tot teritoriul Uniunii și nu numai cu privire la anumite state. Totuși, se pot transmite licențe limitate teritorial sau în alte moduri (de exemplu, numai cu privire la anumite bunuri pentru care marca este înregistrată).

În orice caz, prin această extindere automată, s-a observat că pot apare conflicte cu mărcile naționale înregistrate înainte ca statul respectiv să adere la Uniunea Europeană, în acest caz, principiul teritorialității mărcii nu împiedică situația în care o aceeași marcă aplicată unei aceleiași liste de bunuri și servicii să fie înregistrată de solicitanți diferiți în state diferite².

² Cocoș, Ștefan, *Marca comunitară*, Seminar organizat de către Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci, Cap Aurora, august 2005.

3.2. Coexistența cu marca națională

O marcă comunitară poate fi solicitată și obținută indiferent dacă titularul dreptului a înregistrat deja sau nu respectiva marcă pe cale națională ori internațională.

Astfel, nu este necesar ca titularul să renunțe la mărcile anterior protejate pe cale națională sau internațională, ci marca comunitară mai degrabă întărește protecția și facilitează administrarea portofoliului de mărci al companiei.

De asemenea, un semn poate fi protejat și înregistrat ca marcă comunitară prin înregistrare prima dată la OHIM, spre deosebire de sistemul de înregistrare pe cale internațională unde este necesar să avem o cerere de marcă (**Protocolul la Aranjamentul de la Madrid**) sau o marcă înregistrată (**Aranjamentul de la Madrid**).

O marcă comunitară poate fi de asemenea depusă invocându-se prioritatea conform Convenției de la Paris dacă marca comunitară a fost solicitată în termen de 6 luni de la depunerea mărcii naționale invocate. Acest drept de prioritate, conform Convenției de la Paris, a fost extins la toate țările membre ale **Organizației Mondiale a Comerțului**.

Orice marcă deja înregistrată într-un stat al Uniunii Europene poate fi depusă spre înregistrare ca marcă comunitară oricând, nefiind necesară renunțarea la marca națională. Un titular de drepturi își poate păstra marca națională în vigoare atâta timp cât dorește, cu condiția achitării taxelor necesare de menținere în vigoare.

Marca comunitară nu exclude celelalte sisteme de înregistrare a mărcilor, acest sistem putând coexista cu sistemul național și internațional de înregistrare, alegerea fiind făcută de către solicitant în funcție de interesele economice ale acestuia.

De exemplu dacă solicitantul are interes comercial doar în două state membre sau ne-membre ale Uniunii Europene, atunci este preferabil ca acest solicitant să aleagă calea națională, ducându-se în fiecare din aceste state și înregistrând marca sa. În cazul în care însă, solicitantul prevede un potențial interes și pentru alte state, atunci este mai bine să aleagă calea înregistrării internaționale. De asemenea, dacă aplicantul are interese economice în majoritatea statelor Uniunii Europene și, după o cercetare prealabilă în fiecare stat constată că este posibil să obțină marca la nivelul Uniunii Europene, în acest caz calea cea mai potrivită este cea a mărcii comunitare. Desigur, înainte de alegerea unei căi, este recomandabilă o analiză detaliată în funcție de cazul concret.

În plus față de sistemele cunoscute de protecție a mărcilor sistemul național și sistemul de la Madrid, sistemul mărcii comunitare aduce noi principii, respectiv cel al seniorității și cel al conversiei (caracteristică introdusă în sistemul internațional de protecție prin Protocolul referitor la Aranjamentul de la Madrid).

3.3. Extinderea mărcii comunitare

Efectul acceptării sistemului comunitar va fi acela că marca comunitară își va extinde efectele și pe teritoriul țării noastre, fără însă ca acest fenomen să implice absorbirea mărcii naționale de către cea comunitară.

La data de 1 mai 2004, respectiv la momentul aderării celor 10 state din al cincilea val (Republica Cehă, Estonia, Cipru, Letonia, Lituania, Ungaria, Malta, Polonia, Slovenia și Slovacia), în Regulamentul mărcilor comunitare a fost inserat un nou articol, Articolul 142 a (1) bis care prevede ca toate mărcile comunitare existente, fie înregistrate fie în stadiu de cerere, se vor extinde în mod automat în noile state membre fără a fi necesară îndeplinirea altor formalități sau achitarea unor taxe suplimentare.

De asemenea, în cazul în care ar exista obiecțiuni pe fond la extinderea unei mărci comunitare înregistrate, aceste obiecțiuni nu vor fi luate în considerare. De exemplu, în cazul în care traducerea în limba poloneză a unei mărci comunitare înregistrate ar putea fi descriptivă sau generică pentru clasa ei, deci nu îndeplinește condițiile de fond pentru a fi înregistrată, acesta nu ar putea fi un motiv de opoziție sau anulare a mărcii comunitare³.

³ Informație obținută de pe site-ul OHM, la oami.europa.eu/en/mark/marque/faq/faq1.htm. *Questions on the legal implications of enlargement for the CTM system*, 15.06.2006.

În baza unor motive specificate de lege, este posibil să se restricționeze folosirea mărcii comunitare pe teritoriul noilor State Membre.

Astfel, conform art. 142a (5) din **Regulamentul mărcii comunitare**, „*utilizarea unei mărci comunitare poate fi interzisă, conform art. 106 și 107, dacă marca anterioară sau un alt drept anterior a fost înregistrat, solicitat sau dobândit cu bună credință în noul stat membru, înainte de data aderării acestui stat; sau, dacă este cazul, înainte de data priorității anterioare datei de aderare a acestui stat*”. Astfel, în condițiile menționate, titularul unei mărci naționale se poate opune utilizării unei mărci comunitare pe teritoriul unui nou stat membru.

3.4. Principiul seniorității

În baza art. 34 și 35 din **Regulamentul Consiliului 40/94** „*solicitantul sau titularul unei mărci poate revendica senioritatea unei mărci naționale anterior înregistrată într-un stat membru sau o înregistrare internațională anterioară care produce efecte într-un stat membru*”. Invocarea seniorității se poate face fie odată cu înregistrarea mărcii comunitare fie într-un termen expres stipulat de lege (de două luni) de la înregistrarea mărcii comunitare.

Prin invocarea seniorității, titularul unei mărcii comunitare care renunță la marca sa națională anterioară (fie expres fie tacit prin nemenținere în vigoare) beneficiază de aceleași efecte ca și cum marca sa națională ar fi încă în vigoare, în acest caz, beneficiază de prioritatea înregistrării mărcii naționale dar numai în țara sau țările în care marca este înregistrată și nu la întreg nivel comunitar.

Desigur, pentru a beneficia de posibilitatea invocării seniorității, marca națională și marca comunitară trebuie să fie identice sub triplu aspect, respectiv cu privire la: (i) titular, (ii) reprezentare grafică și (iii) pentru bunurile și serviciile pentru care sunt înregistrate. Mai mult, pentru a putea beneficia de acest avantaj, marca națională trebuie să fie valabil înregistrată (titularul să nu fie decăzut din drepturi, marca să nu fie declarată nulă etc.) și în vigoare la momentul invocării acesteia în cererea de marcă comunitară.

Efectele seniorității încetează în cazul retragerii sau refuzului de înregistrare al mărcii comunitare. Invocarea acestui principiu vine în ajutorul titularului de marcă deoarece reduce costurile cu menținerea în vigoare a mărcii naționale și simplifică managementul de portofoliu de mărci.

Dacă până la înregistrarea mărcii comunitare, marca internațională își pierde valabilitatea într-unul sau mai multe state pentru care s-a invocat senioritatea, atunci senioritatea invocată își pierde efectele în statele în cauză. Dacă valabilitatea mărcii internaționale se pierde după înregistrarea mărcii comunitare, marca internațională se consideră ca și cum ar fi încă în vigoare.

În practică, titularii renunță în mod deliberat la înregistrările naționale sau internaționale dacă beneficiază de marca comunitară și au invocat senioritatea⁴.

3.5. Principiul conversiei

Acest principiu a fost inițial introdus în Protocolul privind Aranjamentul de la Madrid, art. 9 quinquies.

De asemenea, Regulamentul mărcii comunitare prevede în art. 108 că „*solicitantul sau titularul unei mărci comunitare poate solicita transformarea cererii de marcă comunitară sau a mărcii comunitare înregistrate, în cerere de marcă națională producând efecte în statele membre indicate în cererea de transformare începând cu data depunerii cererii de marcă comunitară sau data mărcii comunitare înregistrate, în cazul în care cererea de marcă comunitară a fost respinsă, retrasă sau este considerată retrasă sau marca comunitară încetează să-și mai producă efectele*”.

După cum am menționat, în baza caracterului unitar al mărcii comunitare, în cazul în care marca nu poate fi înregistrată într-un singur stat, ea nu va putea fi înregistrată în nici un stat membru al Uniunii Europene. Conform principiului conversiei, dacă cererea de marcă comunitară a fost refuzată în baza obiecțiilor pronunțate de una sau mai multe oficii naționale, se va produce transformarea (conversia) cererii de

⁴ Limbidis, Venera, *Marca comunitară*, Seminar organizat de către Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci, Cap Aurora, august 2005.

înregistrare a mărcii comunitare în cereri de înregistrare pe cale națională în statele membre care nu au avut obiecții la înregistrarea mărcii comunitare păstrând termenii acesteia inclusiv data de prioritate și/sau senioritatea invocate în cererea de marcă comunitară.

Pentru a fi valabilă, cererea de transformare trebuie depusă într-un termen expres stipulat (trei luni) care începe să curgă de la data notificării OHIM asupra producerii evenimentului legat de cererea de înregistrare a mărcii comunitare sau de marcă comunitară înregistrată (de ex. cerere de marcă retrasă/considerată retrasă sau respinsă de către OHIM, renunțarea sau nemenținerea în vigoare a mărcii comunitare). Termenul stipulat este un termen de decădere care nu poate fi suspendat sau întrerupt⁵.

În momentul în care OHIM transmite cererea de conversie către oficiile naționale desemnate, aceste oficii nu pot supune cererea de transformare unor condiții diferite de cele prevăzute în Regulamentul mărcii comunitare și în regulamentul de execuție în ceea ce privește formularea cererii⁶. Desigur, se poate solicita completarea unor condiții de formă, precum completarea unor taxe legale, depunerea unui număr suplimentar de reprezentări grafice ale mărcii, traducerea claselor de bunuri și servicii în limba națională a statului respectiv, desemnarea unui reprezentant legal în statul respectiv etc.

Din nou, acest principiu vine în ajutorul titularilor de marcă deoarece orice investiție făcută sau aport la capital făcut în țările în care marca nu a fost refuzată este astfel menținut de la data depunerii mărcii comunitare, a priorității sau a seniorității invocate.

4. Comparație între sistemul mărcii comunitare și celelalte sisteme de înregistrare

În funcție de interesele economice, comercianții pot opta între mai multe variante de înregistrare a mărcilor fie pe cale națională, internațională sau comunitară.

O opțiune este înregistrarea pe cale națională, în fiecare dintre țările în care se dorește obținerea protecției. Astfel, marca națională oferă protecție limitată pe piața unei singure țări.

Înregistrarea internațională se face în baza Aranjamentului de la Madrid sau a Protocolului referitor la Aranjamentul de la Madrid, dacă țara respectivă este membră a acestor tratate. Acest sistem este administrat de Biroul Internațional al Organizației Mondiale a Proprietății Intelectuale (World Intellectual Property Organization, OMPI), cu sediul la Geneva.

Marca internațională permite, printr-o procedură simplă, centralizată, obținerea protecției mărcii în peste 60 de țări. În cadrul acestui sistem, titularul depune cererea de înregistrare de marcă internațională în baza mărcii sale înregistrate pe cale națională.

Aranjamentului de la Madrid) sau în baza cererii de înregistrare națională (în baza Protocolului) desemnând statele de interes, solicitarea având același efect ca înregistrările naționale dar având avantajul unei singure proceduri de înregistrare. Trebuie menționat faptul că această cale de înregistrare internațională este deschisă persoanelor (fizice sau juridice) din orice țară care este parte la aceste tratate cât și resortisanții altor state care au aderat la Convenția de la Paris și care au domiciliul sau o întreprindere comercială sau industrială efectivă și serioasă cu sediul într-o țară semnată atât a Aranjamentului de la Madrid cât și a Protocolului privind Aranjamentul de la Madrid. Examinarea înregistrării în țările desemnate se va face conform legilor naționale. Mai trebuie menționat că în primii cinci ani de viață, mărcile depuse în celelalte state vor depinde de marca națională inițială, respectiv dacă marca inițială este anulată sau pierdută din orice motiv, și celelalte mărci se vor anula. După aceasta perioadă, mărcile vor avea existențe de sine stătătoare, fiind veritabile mărci naționale.

A treia opțiune este calea mărcii comunitare pentru care nu este nevoie să existe marcă înregistrată sau cerere de marcă; în cazul în care există, acestea nu împiedică, din contră se pot abandona și se poate beneficia de principiul seniorității despre care am vorbit. Printr-o singură cerere și cu un preț mai scăzut decât în procedurile menționate mai sus se poate obține protecție în toate țările membre ale Uniunii Europene, în baza caracterului unitar, orice se va întâmpla cu marca într-un stat, o va afecta în toate celelalte state, în același timp, dacă marca este folosită doar într-un stat, decăderea din drepturi pentru neuz în alt stat va putea fi cu succes combătută de către titular.

⁵ Regulamentul Consiliului, art. 108.

⁶ Limbidis, Venera, *op. cit.*

5. Extinderea mărcii comunitare în noile state ale Uniunii Europene.

5.1. Conflicte iminente între marca înregistrată pe cale națională și marca comunitară

Extinderea Uniunii Europene din 2004 a pus probleme serioase în planul drepturilor de proprietate intelectuală deoarece era pentru prima dată când o extindere a intervenit în contextul existenței sistemului mărcilor comunitare.

Așa cum am menționat, un nou articol a fost introdus în Regulamentul mărcilor comunitare, Articolul 142 a (1) bis care prevede că toate mărcile comunitare existente se vor extinde în mod automat în noile state membre fără îndeplinirea vreunei formalități din partea titularilor.

Astfel, utilizarea unei mărci comunitare poate fi interzisă, dacă marca anterioară sau un alt drept anterior a fost înregistrat, solicitat sau dobândit cu bună credință în noul stat membru, înainte de data aderării acestui stat; în orice caz, Regulamentul nu distinge ce se întâmplă în situația în care marca națională este posterioară datei mărcii comunitare și înregistrată cu bună credință.

În această situație, titularii mărcilor naționale din țările nou-venite în Uniune au întâmpinat situații în care au trebuit să negocieze sau chiar să se judece cu titularii mărcilor comunitare pentru a-și păstra drepturile sau pentru a ajunge la un compromis.

5.2. Soluții existente pentru rezolvarea conflictului între mărci

Așa cum am menționat, mărcile comunitare se vor extinde automat pe teritoriul noilor state membre în momentul integrării, în această situație, dacă mărcile înregistrate în România sunt identice ori similare cu acelea comunitare, înregistrate pentru produse identice ori similare, vor trebui găsite soluții deoarece aceste mărci nu vor putea coexista fără o înțelegere între titulari.

În funcție de momentul la care s-au înregistrat mărcile, există două soluții în cazul în care titularii nu încheie un acord în vederea coexistenței mărcilor.

În cazul în care marca națională este înregistrată anterior, se va putea interzice utilizarea mărcii comunitare pe teritoriul național, dar aceasta rămâne valabilă pe restul teritoriului comunitar, unde marca românească nu poate fi folosită.

În schimb, dacă marca comunitară este „mai veche”, se poate solicita anularea înregistrării mărcii naționale invocându-se reaua credință. Situația se complică în cazul în care nu există sau nu se poate dovedi reaua credință și nici nu se va putea ajunge la o înțelegere între titularii de mărci.

Rezultă că, deși sistemul național va coexista cu cel comunitar, nu înseamnă că trebuie să coexiste și mărcile identice sau similare, deși la data respectivă au fost înregistrate cu bună-credință, dacă în utilizare ele sunt de natură să creeze confuzie sau asociere pentru consumator.

În concluzie, la momentul conflictului dintre marca națională și marca comunitară se va aplica principiul priorității înregistrării, astfel că pe teritoriul României va supraviețui marca mai înainte înregistrată. Toate conflictele privind mărcile vor fi soluționate amiabil sau prin investirea instanțelor judecătorești cu cereri de anulare a înregistrării mărcii, admiterea unor astfel de cereri putând conduce la înregistrarea unor pagube însemnate de către titularii unor mărci notorii pe teritoriul României, care chiar dacă își pot folosi marca pe teritoriul național nu o vor putea folosi în restul spațiului comunitar dacă există alte mărci comunitare identice sau similare.

6. Marca comunitară în România. Perspective.

Marca comunitară se bucură de o protecție uniformă pe teritoriul tuturor țărilor care fac parte din Uniunea Europeană, ceea ce înseamnă că, de la momentul la care România s-a alăturat celorlalte țări din Uniune, marca comunitară a început să producă efecte și pe teritoriul țării noastre.

În momentul aderării României la Uniunea Europeană au existat contradicții între caracterul unitar al mărcii comunitare și principiul celor două sisteme. Astfel, pentru a respecta caracterul unitar, mărcile comunitare înregistrate înaintea aderării României a trebuit să-și extindă efectele în România.

În cazul în care mărcile naționale sunt identice ori similare cu mărcile comunitare, înregistrate pentru produse identice sau similare, deși înregistrate cu bună-credință, acestea nu pot coexista fără o înțelegere a titularilor în acest sens.

În acest caz, deși sistemele (național și comunitar) coexistă, nu înseamnă că pot coexista și mărcile identice sau similare, deși au fost înregistrate cu bună credință, dacă în utilizare ele sunt de natură să creeze un risc de asociere sau de confuzie pentru consumator, în teorie, aceste probleme sunt rezolvate prin tratatul de aderare și se soluționează în funcție de data înregistrării mărcii naționale și a celei comunitare fie prin anularea mărcii naționale fie prin limitarea utilizării unor mărci comunitare pe teritoriul României, respectiv prin „ciuntirea caracterului unitar”

7. Concluzii

Considerăm că acest sistem este mult mai avantajos oferind o protecție cu adevărat unitară dar vor putea fi înregistrate și protejate numai acele mărci care sunt cu adevărat originale și îndeplinesc condițiile de registrabilitate în toate țările membre ale Uniunii Europene, în ideea în care sunt înregistrate deja milioane de mărci, este o adevărată ruletă rusească să se găsească acea idee originală dar merită efortul, gândindu-ne la avantajele multiple oferite și la importanța unei mărci bine conturate și distinctive înregistrată și administrată printr-o singură procedură, având un dosar unic.